

320

1 maart 2026

Heide-Kalmthout: de kinderen van Antwerpen gaan "spijbelen"

Op 3 juni 1969 publiceerde de Franstalige krant "Le Soir" een artikel over Diesterweg in Heide. Hieronder de vrije vertaling:

Het stadskind moet de natuur intrekken om de douanier, de boom, de koe en de boer te ontmoeten. Heide-Kalmthout, mei 1969.

Het was een lezeres uit Antwerpen die ons aanraadde naar Heide-Kalmthout te gaan. Daar, in klassen midden in het bos, verblijven de leerlingen van de lagere scholen uit de metropool. De formule is niet nieuw: al jarenlang verblijven jongens en meisjes, vergezeld door hun meesters en juffen, van maandag tot vrijdag in het prachtige domein aan de rand van een uitgestrekt reservaat, vlak bij de Nederlandse grens. Elke school komt om de beurt aan bod. Dit verblijf biedt de kans om veel te leren door de oren en ogen wijd open te sperren. Want wanneer het onder toezicht staat en didactisch georganiseerd is, blijft "spijbelen" (buiten school zijn) de beste methode om zaken te onthouden. De pedagoog van de kleine stadsbewoners beschikt vaak alleen nog over plaatjes en boeken om het onderwijs te illustreren. Vandaar het documentatiewerk dat van scholieren wordt verlangd zodra het over natuurlessen gaat. Paarden, koeien, boerderijen, bomen en de bewoners van het platteland zijn ver weg van de grote steden. Om ze te leren kennen, moet men ze opzoeken, ze zien leven in hun omgeving en, zoals elk nieuwsgierig mens, een eigen dossier aanleggen. Een dossier dat weliswaar door de onderwijzer wordt opgelegd, maar dat door elk kind naar eigen persoonlijkheid wordt ingevuld. Dit is, in het kort, wat de directie van het Openbaar Onderwijs van Antwerpen met succes heeft gerealiseerd.

De kinderen steken de grens over in Putte

Maak reclame in "Heide vertelt" en bereik minstens 1500 lezers uit Heide en omgeving. Een goedkopere manier om uw reclame aan de man te brengen ga je niet vinden!

Info: redactie@heidevertelt.be

Met de medeplichtigheid van de douanier

Wij waren erbij op de dag dat het studieprogramma een excursie naar Nederland voorschreef, inclusief een grensoverschrijding te voet in Putte. Een autobus bracht ons ter plaatse, in de hoofdstraat in het hart van het dorp waarvan het grondgebied gedeeld wordt door België en Nederland. En daar staan we, met onze neus boven op het routinewerk van de douaniers van beide landen. Waarom stopt de automobilist voor de slagbomen? Waarom knoopt de ambtenaar een gesprek aan met de chauffeur voordat hij vraagt de kofferbak te openen? En wat zou er gebeuren als er flessen sterke drank in de bagageruimte lagen? En waarom...? Het viel ons op dat de accijnsbeambten, zich bewust van het doel van ons bezoek, hun vak met ijver en methode uitoefenden om een effectieve observatie mogelijk te maken. De babbelende en nieuwsgierige troep observeerde aandachtig het uniform van de ambtenaren: de kleur en de insignes die per land verschillen.

Want wanneer het onder toezicht staat en didactisch georganiseerd is, blijft "spijbelen" (buiten school zijn) de beste methode om zaken te onthouden.

Zoveel te zien

Maar we gaan verder en kijken etalages in het koninkrijk van Koningin Juliana. De winkel van de handelaar in visgerei en jachtwapens is een grote trekpleister. De slimme koopman afficheert zijn prijzen in guldens en franken. En daar staan we, spelend voor wisselkantoor, berekend of de jager of de visser er belang bij heeft om met de ene of de andere valuta te betalen. Een snelle hoofdrekenoefening leert dat geen van de transacties het waard is om je de hersens over te breken.

Laten we ons geld bewaren voor een betere gelegenheid en op pad gaan naar de bus die even verderop op ons wacht. Maar een tussenstop is noodzakelijk. Op een pleintje siert het borstbeeld van een heer met het hoofd van een muskietier, langharig en bebaard, de ruimte. Het is Jacob Jordaens, de schilder, die onze kleine vrienden waarschijnlijk nog niet kennen. Eén van hen herinnert zich echter een bezoek aan een museum en een uitspraak van papa: "Het is een leerling van Rubens." En het is duidelijk dat elke Antwerpenaar weet wie de grote Rubens was, wiens Kruisafneming in de kathedraal hangt en wiens monument op de Groenplaats staat. Maar terug naar eenvoudigere kennis. Nu we in het buitenland zijn, bekijken we de huizen om ons heen. Zijn ze kleiner dan bij ons? Misschien, maar de reden hiervoor ligt enkel in de bescheidenheid van de dorpingen die, behalve de grote boeren en industriëlen, geen behoefte hebben aan grotere gebouwen. Dat geldt trouwens ook voor ons land. Nu we in de bus zitten, rijden we over de weg die naar Hoogerheide leidt.

De lijn getrokken door mensen

De route voert ons langs twee joodse begraafplaatsen. Op de muren staat de ster van David en een inscriptie in het Hebreeuws. De bronzen poort is gestileerd met de zeven armen van een enorme kandelaar. Deze begraafplaatsen behoren toe aan de stad Antwerpen. De begrafenissen vinden er vaak plaats op zondag, de dag na de sabbat, de wekelijkse feestdag voor belijdende joden. Laten we dit alles proberen te onthouden; het wijkt af van onze gewoonten, maar is in elk geval nuttig om te weten. Een blik naar links op een militaire basis: rode bakstenen gebouwen, de Nederlandse kleuren op de houten slagboom bij de ingang en de vlag aan de mast. Dan bereiken we Ossendrecht, waar de meester ons op de proef stelt. Hoe kunnen we de naam niet kennen van de beroemde Nederlandse wielrenner die hier

woont? Is het Peter Post? Van der Vleuten? Rinus Wagtmans? Welnee! Weten we het niet? Het is Jan Janssen... de laatste winnaar van de Tour de France. Is het vergeeflijk om zo'n recente prestatie niet te kennen? Natuurlijk, want er valt nog zoveel te leren...

De buschauffeur neemt een bijzonder lastige bocht. Hij zet weer koers naar België. Door de grillen van de weg en de grenslijn rijden we voortdurend van het ene koninkrijk naar het andere. Maar pas op: hier geven borden aan dat we de illegaliteit schampen: het is verboden om op onbewaakte punten de grens over te steken. Vliegende patrouilles zouden ons kunnen verrassen en een proces-verbaal opmaken. Dat is begrijpelijk, nietwaar? Maar de douanier knijpt een oogje dicht wanneer een buurtbewoner, hij kent ze allemaal, zo heen en weer pendelt voor zijn bezigheden. Toch moet men niet denken dat de ambtenaar het slachtoffer is van onze gewoonten.

De rondrit door het buurland is voorbij. We stappen uit aan de rand van een bos, een uitgestrekte heide, de grootste van de Kempen: het Stappers Ven. In de verte bieden de moerassen en hoge duinen een soort maritiem landschap. Terwijl de scholieren zich verzamelen voor de wandeling naar het tehuis, trekt de meester een conclusie uit de vragen en antwoorden: de grens verandert niets. Het zijn de mensen die haar hebben getrokken.

Wandelen in de bossen

En daar gaan we, onbewust marcherend als op de school van de infanterist: in verspreide orde. De bodem van de "dreef", een grijs zand dat de regen die op ons neerdaalt absorbeert, is onlangs omgewoeld. Er zijn werken uitgevoerd voor het leggen van een enorme leiding die water naar de Bayer-fabrieken aan de Antwerpse rand zal voeren. Onze aandachtige troep leert dat door deze zelfde gelegenheid bepaalde dorpen aangesloten zullen worden op het waterleiding netwerk. Ook was het mogelijk om midden in het bos brandkranen te installeren. Volgens de beproefde reclamemethode van "voor en na" zien we alle voordelen die deze pijpleiding de regio heeft gebracht. De kleine stedelingen, vrijwel aan zichzelf overgelaten genieten van het bos. Met hun neus in het levende herbarium en hun ogen gericht op de openingen van hollen die verborgen liggen achter pollen heide. De meester grijpt nog maar af en toe in, lopend van de ene groep naar de andere, om foutieve namen van boomsoorten te corrigeren en vragen te beantwoorden. Wie wil weten hoe je een zeeden onderscheidt van een spar? Opnieuw stappen we in de bus die ons terugbrengt naar Heide-Kalmthout.

De klas verlaten

Er wordt ook gewerkt in de schoolkolonie "Kindervreugd", op het domein van de Disterweg. Laten we ze kort opsommen: weerobservatie met het bijhouden van een meteorologische fiche; een landbouwtelling in de gemeente Kalmthout met het bijwerken van het register van het vee (runderen, varkens, paarden, geiten, ezels) en de details van de bewoners van het neerhof; een bezoek aan boer Verstrepen, waar een eenvoudige boekhouding wordt opgesteld van de dagelijkse kosten voor de voeding van het vee en pluimvee en de opbrengst van de dieren; het tekenen van een plattegrond van de boerderij volgens een gegeven schaal en een orthodoxe cartografische oriëntatie; het raadplegen van de spoorweggids bij het bord van de lijn Antwerpen-

Roosendaal, waarlangs de stations van Heide en Kalmthout liggen; het berekenen van de prijs van treinkaartjes per kilometer, in de twee klassen, voor enkele reizen en retourbiljetten. En dit alles levert, naast de klassieke documentatie, goede onderwerpen voor opstellen op, evenals de studie van een vragenlijst, een ware peiling van de verworven kennis.

"Het is totaalonderwijs, de echte methode van de toekomst," vertelde de heer J. Goyvaerts ons, directeur van de Antwerpse schoolkolonies, die samen met het schoolhoofd van de Diesterweg, de heer François Goris, de meesters en de monitrices, onze charmante gastheren waren in Heide-Kalmthout.

Er heerst daar zo'n enthousiasme en zo'n geloof, dat men alleen maar kan geloven in het succes van een klas die de schoolbanken en het schoolbord verlaat. Alles welbeschouwd moet de kennis die is opgedaan door je broek te scheuren aan de braamstruiken minstens evenveel waard zijn als die door het slijten van de banken...

Hector van DALE schreef het artikel. (Bijdrage van Wim Kuyps)

Twee nachten met een tent de hei in!

Als je zin hebt om van 29 tot 31 mei 2026 lange tochten te maken in de Kalmthoutse heide en er twee nachten te blijven slapen dan moet je je haasten om in te schrijven via de website www.localhikings.be. Het is een nieuw initiatief van het Geopark Schelde Delta. De deelnemers worden begeleid door ervaren Unesco gidsen die hun zal vertellen over het ontstaan van de Kalmthoutse heide en de verschillende cultuurhistorische momenten in de natuur. Dagelijks zal er een 20-tal kilometer gewandeld worden. Doelgroep: actieve 50-plussers in goede conditie. De start wordt gegeven aan het station van Heide. Elke groep zal samengesteld zijn uit 10 personen die door twee gidsen worden begeleid. De deelnameprijs is 300 euro. Er wordt geslapen in tentjes. Voor onderweg wordt alles voorzien, maaltijden, douches, toiletten, bagagetransport, enz..

NMBS bestaat 100 jaar!

Eugeen Lorriper woont in Heide en heeft een lang spoorwegverleden. Hij wees ons op het 100-jarig bestaan van de spoorwegmaatschappij NMBS (Nationale maatschappij der Belgische spoorwegen). Zij werd opgericht op 23 juli 1926 als opvolger van de toen noodlijdende "Belgische staatspoorwegen". Voor jou als lezer hebben wij met Eugeen vijf "spoorweetjes" verzameld, deze week de tweede:

Als de kaartjesknipper even naar het toilet was, kon je gratis het perron op

"Ik herinner mij nog de houten loketjes waar je bij zo'n kaartjesknipper langs moest", blikt Herman Welter terug. "Die kaartjesknippers waren vaak mensen die niet meer op de trein zelf konden werken. Bijvoorbeeld een treinbestuurder die een ongeval had gehad." "In de grote stations werd vrij streng gecontroleerd, maar in de kleine stations was de kaartjesknipper niet de hele dag op post. Als hij bijvoorbeeld even naar het toilet was, kon je gratis het perron op."

In 1984 kwam de NMBS met een plan om de spoorwegen gebruiksvriendelijker te maken en verdwenen de kaartjesknippers. "Dat was natuurlijk ook wel een besparingsoperatie, want dat systeem met kaartjesknippers en perronkaartjes was arbeidsintensief en duur", weet Herman Welter. De perronkaartjes zelf bleven nog bestaan tot 1993.

"Nochtans deden die kaartjesknippers wel meer dan louter kaartjes knippen", vertelt Luc, een vrijwilliger in het museum "Train world". "Ze zorgden ervoor dat de informatie op de aankondigingsborden op tijd werd aangepast of openden de wachtzaal voor wie op zijn trein moest wachten."

(foto de kniptang van de kaartjesknipper, met dank aan VRT-Nieuws)

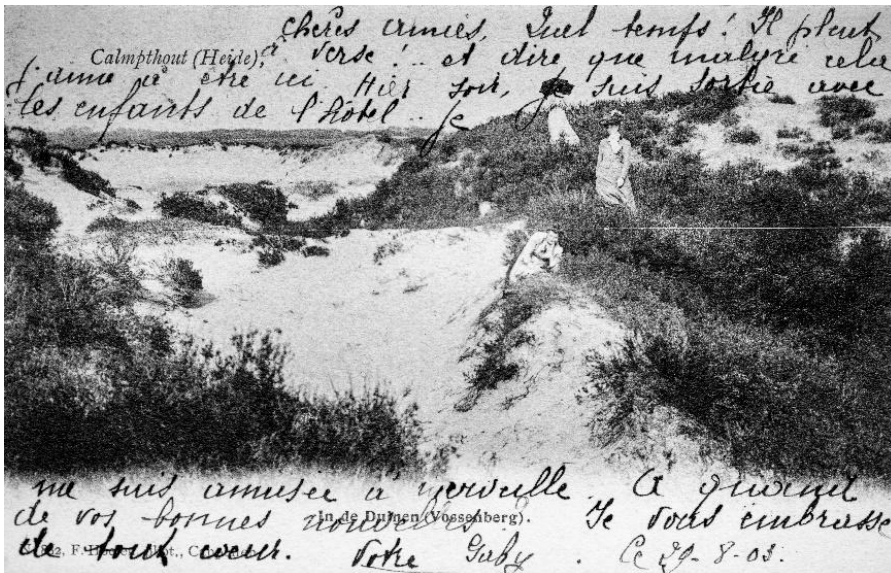
Heide leeft schonk 5000 euro aan De Kade!

"Heide Leeft" vzw

De "VZW Heide leeft" is een vereniging van Heide en organiseert doorheen het jaar een aantal activiteiten. De jaarlijkse fietstocht, de verkoop van schilderijen, deelname aan de Kerstmarkt, enz... Al deze activiteiten leverden gelden

op die jaarlijks geschonken worden aan De Kade, het centrum in de Missiehuislei. Dit jaar was het de mooie som van 5000 euro die kon overgemaakt worden om hiermee allerlei projecten uit te voeren. In 2026 zal hun fietstocht "Fietsen voor de Kade" doorgaan op zondag 31 mei.

Wat postkaarten vrijgeven!

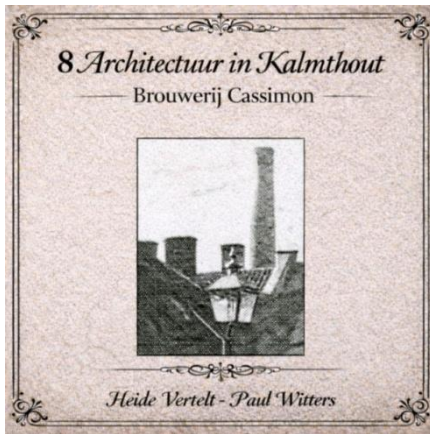
"Quel temps!": Een kletsnatte groet uit het Kalmthout van 1903. Het is 29 augustus 1903. Terwijl de rest van Europa droomt van een nazomer, schrijft een jonge vrouw genaamd Gaby een kaartje vanuit een hotel in Heide. Haar boodschap is glashelder: het regent pijpenstelen. Wat Gaby op dat moment niet wist, is dat zij getuige was van een van de koudste en natste augustusmaand die de weermetingen zouden registreren.

"Wat een weer! Het regent dat het giet!", krabbelt Gaby in sierlijk Frans op de voorkant van haar Ansichtkaart. Voor de moderne vakantieganger klinkt het als een mislukte reis, maar Gaby voegt er direct aan toe: "...en te bedenken dat ik het hier ondanks dat erg naar mijn zin heb." In Ukkel werd die maand een gemiddelde temperatuur van slechts 13,8°C gemeten, ruim drie graden onder het normaal. De regen waar Gaby over klaagt, was die zomer schering en inslag; eerder die maand waren er zelfs meldingen van kleine tornado's en hevige hagelbuien in België.

De foto op de kaart is genomen in de omgeving van de Vossenberg. Juist voor 1900 onderging dit gebied een enorme transformatie door afgraving van deze duin. De Vossenberg waar de kaart naar verwijst, was voor de afgravingen de hoogste duin van de regio. Na de afgravingen trok het gebied welgestelde stedelingen uit Antwerpen en Brussel aan, die de gezonde dennenlucht opzochten. Gaby vermeldt dat ze "uitging met de kinderen van het hotel", wat wijst op de levendige sociale scene in de vele pensions en hotels die als paddenstoelen uit de grond schoten rondom het station van Heide.

De tekst eindigt met een hartelijke omhelzing van Gaby en de datum: 29-8-03.

(Bijdrage van Wim Kuyps)

8 Brouwerij De Kroon

ook gekend als Brouwerij Cassimon
historisch vooral Brouwerij De Kroon.
in de 20ste eeuw sterk verbonden met
de familie Cassimon
Adres, vandaag drankenhandel
Noordeind 15 - 2920 Kalmthout

Oorsprong & naam geschiedenis

- Volgens de lokale geschiedschrijving (Oudheidkundige Kring Kalmthout) gaat de brouwerij aan 't Noordeind terug tot ca. 1650 (met vroege archiefvermeldingen rond eigendom/uitrusting).
- Samenvatting van de naam evolutie:
 - eerst "De Kouwenberg"
 - rond 1700 wijziging naar De Croone → later De Kroon.

Cassimon-familie & 20ste eeuw

- Florimond Cassimon wordt eigenaar in 1929.
- Opvolging:
 - Pierre Cassimon zet verder tot 1970
 - daarna neemt Piet Cassimon over.
- In de pers (o.a. "wordt 300")

Wat is het vandaag?

- De huidige site profileert zich vooral als drankenhandel/ drankenservice (winkel + levering), met verwijzing naar de oorsprong als brouwerij.
- De locatie heeft/beield een oude, authentieke gelagzaal waar ook activiteiten/lezingen doorgingen.

Aan de hand van een filmreportage in de oude gelagzaal en een gegendst bezoek aan de oude brouwerij, kregen de gasten destijds de geschiedenis mee van de meer dan 300 jaar brouwerij De Kroon. De aanvankelijke naam van de brouwerij was De Kouwenberg. Pas rond 1700 kreeg de site de naam 'De Croone'. In de loop der eeuwen veranderde de brouwerij enkele keren van eigenaar.

In augustus 1929 kwam de brouwerij in handen van Florimond Cassimon. Zijn zoon, Pierre Cassimon, zette de zaak verder tot 1970.

Familiegeschiedenis

"Het oudste document in het gemeentelijk archief waarin verwezen wordt naar onze brouwerij aan het Noordeind, dateert van het jaar 1650", opgericht door Jan Adriaenssen Leys. Na zijn overlijden erfde zijn weduwe Maeyken van Langenbergh het totale bezit met levenslang vruchtgebruik van het Mouthuis. Oudste zoon Willem kocht zijn broers en zussen uit en werd de enige eigenaar van de brouwerij 'De Croone'. Na zijn dood kwam alles toe aan zijn zoon Adriaan.

In 1833 kwam de brouwerij in handen van de familie Van Agtmael. Petrus Van Agtmael en zijn vrouw Joanna De Crom kochten het eigendom over van Jan Spruyt, die molenaar werd in Brecht.

Maria Van Agtmael, dochter van Petrus, was als erfgename gehuwd (1859) met Jacobus Van Aert, landbouwer uit Huijbergen. Haar zoon, Petrus Joannes Van Aert

werd erfgenaam in 1889. Toen Petrus Van Aert zich later uit de zaken terugtrok, volgde zijn schoonzoon Florent Cassimon, hem op. Hij werd eigenaar van 'De Kroon' in 1929. Nadien zette Pierre Cassimon het bedrijf verder tot 1970. Toen werd er voor de laatste maal gebrouwen. De mouterij werd voor het laatst gebruikt in 1955. Op dit moment leidt de zoon van Pierre, Piet Cassimon, de zaak.

"Brouwerij De Kouwenberg", nu De Kroon, is één van de oudste brouwershuizen in de regio. Met een stamboom die meer dan 300 jaar terug in de tijd gaat.

Bezoek onze website: www.heidevertelt.be voor nog meer foto's

Volgende week: **9. Pastorij Nieuwmoer** (bijdrage van Paul Witters)

Buurtkoffie in Dennendael!

Het voorjaar komt eraan, we worden de lentekriebels al gewaar! Dit jaar al wat vroeger dan de andere jaren. Tuinliefhebbers denken aan zaaien. Voor sommige, zeker starters, is het een moment om wat voorlichting te krijgen. Wel op dinsdag 3 maart om 14u komt Ronny Vandelannoote er alles over vertellen in het Ernest Albert buurthuis in de Hortentiadreef. Iedereen is er welkom, de koffie of andere drankjes zullen klaarstaan!

die in het voorjaar niet zaait, in het najaar niet maait.

Op bezoek bij Jorg Van Daele.

Een winnaar van de Kalmthoutse Cultuurprijs 2026.

Deze week waren we te gast in de Spreeuwstraat in Nieuwmoer. We hadden er een gesprek met een oud bewoner van Heide, Jorg Van Daele.

Ongetwijfeld heb je deze naam al meer gehoord of ken je Jorg nog uit de periode dat hij zijn jeugd jaren beleefde in de Lepoldstraat en omgeving. Jorg werd geboren in Wilrijk op 6 januari 1966, toen hij zeven jaar was kwam hij met zijn ouders in Heide wonen. Hij groeide er op, maar liep school in het Sint-Michielscollege in Brasschaat, het Atheneum in Kapellen en later nog in Antwerpen. Je zou vermoeden dat hij kunstacademie volgde maar dat is niet zo.

De microbe voor kunst kreeg hij eigenlijk van thuis mee. Zijn moeder schilderde en promootte dit ook bij haar kinderen, zij werden in hun jeugd jaren overladen met materiaal om ook deze richting uit te gaan. Niettegenstaande dat, was dit voor Jorg niet de trigger om naar beeldhouwen over te schakelen. Voor hem begon het met een beeldensymposium ongeveer 25 jaar geleden in het Cuylitshof. Hij zag toen hoe kunstenaars daar aan het werk gingen en wilde zich hiermee ook wel wat gaan bezighouden. Hij ging in de leer bij een andere Kalmthoutse kunstenaar, Emiel Uytterhoeven. Hij ontdekte dat zijn passie niet lag in het schilderen maar dat hij meer aanleg had voor het zwaardere werk, met slijpschijf en beitels.

In mijn hoofd circuleren er nog wel andere projecten. Zo denk ik eraan om ooit in Kalmthout, mijn gemeente, een beeldentuin te realiseren, zou dat niet prachtig zijn.

In die periode woonde ik boven de Govio in Kalmthout maar kreeg ik de kans om bij de Essense kunstenares Annie Andriessen mijn passie verder te ontwikkelen. Kort nadien verhuisde ik naar Nieuwmoer. Stilaan groeide er ruimte om daar mijn passie verder te zetten. Op dat ogenblik werkte ik nog dagelijks als opvoeder. Tot ik 10 jaar geleden het besluit nam om op mijn adres in de Spreeuwstraat een eigen galerij te starten. Vanaf dat ogenblik ging ik voltijds aan de slag met het beeldhouwen en de daarbij horende galerij.

Symposiums die ik al eerder meedeed in de Benelux was voor mij een stapje verderzetten in deze wereld. Vijftien jaar geleden kreeg ik een uitnodiging om deel te nemen aan een Internationaal symposium in Oostenrijk. Ik won er de wedstrijd en tot mijn grote verrassing was dit een

zekere erkenning en openbaring. Dit opende voor mij deuren, zo werd ik kort nadien uitgenodigd voor een symposium in Egypte. Het succes was begonnen, ik werd nadien meer en meer uitgenodigd om deel te nemen aan, vooral buitenlandse, symposia.

Zo groeiden mijn contacten met collega's over heel de wereld. Een andere gave die ik blijkbaar heb meegekregen is het organiseren van dergelijke evenementen, stilaan begon men mij te vragen in het buitenland om een symposium op poten te zetten en als curator te fungeren. Zo staan er dit jaar vier gepland: Kalmthout tijdens de Hoevefeesten op 19, 20 en 21 juni, Lingezen (Arnhem) in Nederland, twee in Slovenië en één in Kaïro (Egypte). Zeker het symposium in Egypte wordt iets moois, 200 vrouwen (50 nationaliteiten) gaan er aan het werk met allerlei kunstvormen. Het wordt een groot evenement met veel aanzien in Egypte gesteund door de overheid, er worden 10.000 bezoekers verwacht.

Volgende week vertrek ik naar Vietnam om daar aan een symposium deel te nemen, het is de 63ste keer dat ik aan dergelijk evenement deelneem, dit gebeurde al in 32 landen. In Vietnam gaat het over een vrij te kiezen onderwerp, we moeten ook bekijken welk materiaal we daar ter beschikking krijgen om een werk uit te maken. Niet overal is het materiaal van de beste kwaliteit.

Zoals al aangehaald, op mijn adres in de Spreeuwstraat heb ik een galerij, deze is geopend wanneer ik in het land ben, en zeker op afspraak. Nu dit jaar in april doe ik, naar aanleiding van 10 jaar galerij, iets speciaals, je gaat er nog wel over horen. In onze galerij vind je vooral werken van mij maar ook van andere kunstenaars, vooral buitenlanders. De galerij is voor mij een waarborg om mijn werk op deze manier te kunnen verderzetten. Af en toe een werk verkopen is noodzakelijk.

Ondertussen ben ik 60 geworden, ik zoek nog wel een 10-tal jaren op deze manier mijn werk verder te zetten. Ik droom er ook van om mijn galerij nog wat verder uit te bouwen. In mijn hoofd circuleren er nog wel andere projecten. Zo denk ik eraan om ooit in Kalmthout, mijn gemeente, een beeldentuin te realiseren, zou dat niet prachtig zijn. Naast deze plannen wil ik mij blijven inzetten om de kunst verder te promoten in het mooie Kalmthout. Ik hoop dat onze gemeentevaders ook oog blijven hebben voor de vele Kalmthoutse kunstenaars en dat er op termijn een mooi project kan groeien.

Nog één vraag Jorg; is het kunstwerk dat zal te zien zijn op het Kerkeneind bij de opening van het nieuwe gemeentehuis één van jouw creaties? Neem, vermoedelijk om niet onder onze eigen kunstenaars te moeten kiezen, heeft de gemeente dat aan een kunstenaar van buiten de gemeente toegewezen, en dat vind ik toch wel een beetje jammer!

www.jorgvandaele.be info: newjorggallery@telenet.be tel: 03/ 677.14.71 galerij: Spreeuwstraat n°6.

“Ik ben de enige Belg met sculpturen in meer dan 30 landen”

(interview: Louis)

Heibos en Exelsior Essen delen de punten (1-1!

Gisteren stond de topper in vierde provinciale, Exelsior Essen - Heibos, op de agenda. Vanuit Heide trokken heel wat supporters naar het noorden om hun ploeg aan te moedigen. Het werd geen al te mooie wedstrijd, en soms ging het er ook wel wat hard aan toe. Al vroeg in de wedstrijd scoorde Heibos, maar nog voor de rust zette de mannen van Essen dit recht. Later in de wedstrijd kon er door niemand nog gescoord worden. Uiteindelijk moesten beide ploegen tevreden zijn met één punt. Ook de wedstrijd Horendonk - Wildert eindigde gisteren op een gelijkspel (0-0) zodat er in de top van de rangschikking geen verschuivingen komen.

Heibos voert het klassement aan met 56 punten, de tweede in de rangschikking, Exelsior Essen heeft 50 punten, Horendonk volgt als derde met 46 punten, Wildert is vierde met 44 punten. Met nog zeven wedstrijden te spelen is dit voor Heibos een mooi vooruitzicht op de kampioenstitel. Komende zaterdag 7 maart speelt Heibos om 20u op eigen veld tegen Zandvliet

Uit de oude doos.

we vonden een oude foto met als titel "Heide. Huisjes in de bosschen". Het zijn de huisjes in de Thillostraat ook wel eens de Vogelhuisjes genoemd of de Jodenhuisjes. In één van deze huisjes werd in de school voor Joodse kinderen gestart.

